

Emlékezzünk...

Mindenszentek napjára készülünk: ezen az ünnepen és a következő napon, halottak napján a szentekről és az elhunytakról való megemlékezés jegyében mondanak misét a római katolikus templomokban, és több-százezren keresik fel az ország sírkertjeit.

Sokan azonban november elsejét tekintik az elhunytakra való emlékezés napjának. Noha, ezen a napon az üdvözültekre, szentekre emlékezzünk. November első napja a megemlékezés napjaként a VIII. században, 741-ben, III. Gergely pápa idején jelent meg először. Egyetemes ünneppé IV. Gergely pápa tette, 844-ben. Az élő és elhalt hívek titokzatos közösséget alkotnak, az Úr színe előtt egymásért könyörögnek és helytállnak. Mindenszentek a küzdő, szenvedő és diadalmas egyház ünnepe. A küzdő egyház: a földön élő; a szenvedő egyház: a tisztító tűzön szenvedő; a diadalmas egyház: a mennyekbe jutott hívek társasága. Mindenszentek mindazon megdicsőülteké, akikről a kalendárium megszámlálhatatlan sokaságuk miatt külön-külön, név szerint nem emlékezik meg.

November 2. - Halottak napja

A halottak napja jóval későbbi eredetű, mint a mindenszentek ünnepe. A holtakért való imádkozás szokása 998-ban kezdődött Franciaországban, és a XIV. században vált általánossá. Hívták ezt olykor lölkök napjának, lelkeknek emlékezetének, ami a küzdő egyház ünnepélyes megemlékezése a szenvedő egyházzal. A jámborságtörténet különös fejlődése során mindenszentekből is gyakorlatban halottak napjának vigíliája lett.

Érdekes megemlékezni azokról a népszokásokról, mely egyes tájakon ehhez az ünnepkörhöz kapcsolódtak. A szegedi tájon egészen a legújabb időkig a hagyományörző családok már Mindenszentek ünnepén fehér üres kalácsot szoktak sütni. Régi szegedi polgárasszonyok mézzel vonták be a tetejét. Ez a *Mindönszentök kalácsa*, másként *kúdúskalács*, amelyet délután sírjaikhoz igyekezve, a temető kapujában várakozó koldusoknak osztogattak azzal a kéréssel, hogy ők is emlékezzenek meg a család halottairól. A koldusok könyörgését a régi szegedi hagyomány különösen fogatosnak tartotta. Régen azon a héten, amelyre halottak napja esik, a Szeged környéki emberek nem dolgoztak a szántóföldeken, hanem helyette morzsoltak, szalmát hordattak a szérüből. Sok régi néphiedelem megőrzi azt az elképzelést, hogy ilyenkor a halott éjszaka hazajár, ezért kell megteríteni mindenféle finom falatokkal az asztalt, hogy legyen majd mit ennie. Szinte minden tájegységen megjelenik az étellel, az ünnepi lakomával kapcsolatos népszokás. Ez egyrészt a halottakkal való megfelelő bánásmódot jelentette, másrészt a szegényeknek adott alamizsna által remélték, hogy szeretteikért ők is imádkoznak majd. Tompa faluban halottak napján a legközelebbi hozzátartozók sírjáról összeszedik az elhervadt virágokat. Otthon kifőzik, és a vetőgabonát meglocsolják vele. Hitük szerint ez megvédi az üszögtől. Kunsziget kisalföldi faluban az asztal hídján, vagyis a lábakat keresztben összekötő léceken gyűjtják meg a család halottjaiért a gyertyákat, miközben a halottak litániáját végzik. Az asztal alsó homályos része mintha a purgatóriumot jelképezné. Imádkozzunk elhunyt szeretteinkért a következő szép archaikus imádsággal: *Óh szentséges Szűz Mária, a holtak vigasztalója. Vigasztald a megholtakat, sebes tűzben kínlódókat. Óh szentséges Szentháromság, hozzád kiált szomorúság. Szomorúak a te híveid, a megholtaknak lelkeik, óh szentséges legjobb Anya, a holtak szabadítója. Szabadítsd ki a fogságból, a rettentő nagy kínokból, hogy kiáltsanak örömben: Szent vagy Isten az egekben. Ámen.*

Janes Zoltán plébános

Elhunyt Zsótér Antal kanonok, főesperes

Életének 69. évében elhunyt az egykori csongrádi plébános, akit végakarata szerint utolsó lelkipásztori helyén, vagyis városunkban, Csongrádon helyeztek örök nyugalomra.

Október 24-én, délelőtt 10 órától a Nagyboldogasszony-templomban elhelyezett ravatalánál mindenki egyénileg leróhatta tiszteletét, majd 11 órakor kezdődött a gyászmise, melyet Dr. Beer Miklós váci megyéspüspök mutatott be három püspök és közel hatvan pap segédletével. A szentmise után gyászszertartásra került sor a templomban, melynek végeztével az arra felkért egyházi és világi személyek búcsúztak az elhunyttól. A temetési szertartás a városi temetőben folytatódott, ahol több száz tisztelője jelenlétében Főtisztelendő Dr. Kiss-Rigó László egyházmegyénk püspöke búcsúztatta Zsótér atyát, akit a Faragó család kriptája előtti díszsír helyben helyeztek örök nyugalomra.

Tisztelt Gyászoló Testvérek!

„Ez az ember szent volt!” - mondta róla egy pap barátja. Ezt nem azért mondta, hogy vigasztaljon bennünket, hanem mert komolyan gondolta. Hogyan és miben volt szent Zsótér atya?

Mi tette őt szentté?

A felvett és kiszolgáltató szentségek tették őt szentté. Legfontosabb számára a papsága volt. Mindennél többre tartotta hivatását és a lehető legkötelesebben meg akart felelni feletteseinek és a rábízott híveknek egyaránt. Szívén viselte híveinek minden gondját, de legfontosabbnak az Istenhez való közelebb-vezetésüket tartotta. Nagyon szeretett hittant tanítani, szerette a gyermekeket, fiatalokat, hiszen a jövő hívő nemzedékét látta bennük. Az időseket, betegeket is külön figyelemmel és szeretettel vette körül. Aki kérte, azt lakásán meglátogatta: szentségekkel ellátta, vigasztalta őket.

Szent volt, ahogyan a szentségeket kiszolgáltatta. Akinek gyermekét, vagy unokáját keresztelte, aki

a gyóntatószékben felkereste, akiknek a házasság szentségét kiszolgáltatta, azok érezték, hogy Ő az Isten embere. Minden szentbeszédére komolyan készült, nagy tudással és élettapasztalattal tanított bennünket. Az volt a véleménye, hogy papnak igazi bizalmas barátja csak egy másik pap lehet, mégis: a hosszú évek alatt sok mély kapcsolat alakult ki a csongrádi emberekkel is. A tizenkilenc év alatt Zsótér atya fogalommá vált Csongrádon: még a nem hívő emberek körében is tiszteletet vívott ki tiszta, áldozatos papi életével. Ezért is kapta meg a díszpolgári címet.

A szentmisében, a hívek könyörgésében azt is szoktuk kérni, hogy: „Istenünk, szenteld meg papjaidat, hogy szentek legyenek, és szentül szolgáltsák ki szentségeidet!” Mi csongrádi hívek elmondhatjuk, hogy meghallgatott bennünket az Isten, és Hegyi Antal, Szolnoki János után, Zsótér Antal személyében ilyen szent életű papunk volt.

Áldozatos életéért az Örök Hazában kapja meg jutalmát! Nyugodjon békében!

*Ferentzi Miklós, a Nagyboldogasszony Plébánia
Képviselőtestület világi elnökének búcsúbeszéde*

Halottaink

Mielőtt elolvasnánk a cikket nyugodtan vegyük sorra halottainkat, akiket szerettünk! Írjuk be lelki szemeinkkel szeretteink nevét.

Ha feltesszük a kérdést külön-külön személyenként, hogy mire emlékszünk az ő életükből, akkor sokféle emlék juthat eszünkbe. Jók és rosszak, szépek és rútak, vidámak és szomorúak. Az emlékek nem válogatnak. Előbukkannak és elsimulnak, mint a tajték a Tiszán. Legtöbb emlékünknem is annyira fizikailag körbeírható. Ha megkérnénk valakit, hogy mondja el a pontos leírását kedves halottja ruhájának, nem tudná megmondani mit viselt amikor ez, vagy az történt vele. De épp ez mutatja

meg nekünk, hogy mennyire nem a külsőség a fontos, hanem a tett és a jó szándék, esetleg rosszakarat, amiért tették. A szegényes, vagy pompás környezet is csak akkor válik az emlék meghatározó részévé, ha kifejezője az eseménynek.

Például, amikor Szent Ferenc eldobja ruháit, és mindenét odaadja. Így lesz, dédelgetett kincsünk, ahogy édesanyánk utolsó forintját sem kímélve veszi meg számunkra azt, mire vágyunk; ül betegágyunk mellé, mikor ő is fáradt.

Nem véletlenül írom ezeket a sorokat jelen időben. Minden szeretettel végzett tett megmarad az örök életre. Képzeletünk előrántja valahonnan. A sírok mellett állunk, de lélekben együtt sétálunk, küzdünk, szeretünk és szenvedünk elhunytjainkkal.

Tehát előttünk és körülöttünk állnak szeretteinkkel eltöltött napjaink, az élmények, amik alakították kapcsolatainkat. Sok érzés tódul fel agyunkban. Ezek alapján az érzések alapján osztjuk fel nem csak az elhunytakat, hanem az élőket is különböző csoportokra. Ki tetszik - ki nem, kivel vagyunk szívesen -, kivel nem.

Azután jobb esetben elgondolkodunk azon is, amit már írtam, hogy mi lehetett a motorja ezeknek az érző embereknek. Spontán természetükből adódott egy-egy jótett, vagy gonosz cselekedet, esetleg kidolgozott, éveken át kinevelt viselkedésből? Erénnyé lett a kezdetben fáradtságos másokért szolgáló segítség? Talán hálát is adunk, hogy Isten áldásával mennyi jót kaptunk szeretett hozzátartozónktól. Imádkozunk értük, és nevük mellé felírjuk: *Szent*. Lelkünket megnyugtatjuk, mert ha a jobb lator is a mennyben van, akkor családtagunk is oda juthat. Ha pedig az Istennél van, akkor szent. Fogjuk magunkat és hazasétálunk, esetleg visszatesszük a fényképet a tartóba, amit eddig néztünk. A gyertya is elégett és a mécses pedig még őrzi néhány óráig imáik emlékét.

De ne álljunk meg lelki zárandoklásunkban itt! Mi, mit teszünk azokért, akik körül vesznek? Fáradtságos módon javítjuk jellemünket napról napra, azért hogy észrevegyük hibáinkat, leküzdjük azokat, és sajátunkká váljon a jótett? Én még elmondhatom, hogy van, aki értem fáradozott, robotolt még a munka után is! Sőt este értem imádkozik napról napra.

Ön, aki olvassa ezeket a sorokat, kiért fogja meg a szerszámot-, kiért hajlandó még fáradtan is újra nekilátni a munkának, kit hallgat meg türelmesen, hogy igazán neki kedvezzen, kiért imádkozik esténként?

Lépünk tovább és nézzük képzeletünkkel, ahogy a mi fényképünket nézi majd emlékezve valaki. Fogja ezt a lapot. Vajon oda meri majd írni a mi nevünket is a sorba a nevek mellé, ahová odaírtuk, hogy Szent? *Péntek Zsolt káplán*

A jó halál

A gyönyörű paradicsomi élet iszonyatos fordulatot vett a bűnbeesés által. Az elszakadás a szeretet Istenétől félelmetes és nagyon fájdalmas lehetett. Ugyanígy a hozzá való visszajutás is ugyanezen a fájdalom kapun keresztül történik. A halál sötét, titokzatossága egész életünkben nyomasztó szorongással tölt el bennünket. Hitéletem elején több imádságban olvastam ezt a könyörgést: „*A jó halál kegyelmét add meg Uram!*” Nem nagyon értettem, hogyan kerül oda ez az egy mondat, mikor az imádságban pont az életem kiteljesedésére kérnék kegyelmeket. A halál pedig akkor épp egyáltalán nem foglalkoztatott, hiszen remélhetőleg olyan messze van még. Akkor a *jó halált* úgy értelmeztem, hogy az a szenvedés nélküli halált jelenti. Azt, amit mindannyian kívánnánk magunknak. Amikor például csak lefekszik valaki és *átalussza magát* a túlvilágra. Később világossá vált, hogy a *jó halál* kegyelmének mennyi köze van az élethez, és igenis már egészen fiatalon kérnünk kell, hogy megkapjuk azt. A *jó halál* a jó élet következménye kell, hogy legyen. Itt a Földön nem jut mindenkinek minőségileg azonos jólét. Egyesek igazságtalanul nagy terhet kapnak. Van, aki súlyos betegen éli le az egész életét, vagy akit sorozatos tragédiák érnek. Nehéz ilyenkor Isten kegyelméről és szeretetéről beszélni. Az igaz, hogy a bűn következtében itt a Földön nincs igazság, de a Biblia ígérete minden embernek szól, és minden élethelyzetben igaznak kell lennie. Együtt valljuk Pállal mindannyian – egészségesek és betegek, csúnyák és szépek, gazdagok és szegények – „*Mindenre van erőm Krisztusban, aki engem megerősít.*” És még számtalan megerősítést találunk a Bibliában, ami az Istenben élt életre hív, és biztosít minket annak áldásairól, és bátorít arra, hogy nem csak a kis kereszteteket leszünk képesek átölelni, hanem Isten kezéből még a halált is kétségbeesés nélkül el tudjuk fogadni. Az ember ifjúsága elmúltával, egyre kevésbé tartja érdekesnek a világ nyújtotta izgalmakat, és törvényszerű, hogy befelé kezd fordulni.

folytatva a 4. oldalon

a 3. oldal folytatása

Érdekes volt a minap arról hallani, hogy az érett nők nagy hányada menekül a valóság elől egy belső fantáziavilágba, egy sorozat, vagy egy romantikus regény hatására. Megdöbbenő volt hallgatni. Ez is igazolja azt, hogy ez a befelé fordulás minden emberre jellemző. De mennyire nem mindegy, hogy hova fordulunk. Ha egy magam kreálta álmvilágba keresem a menekvést, illúziót kergetek. Ha ábrándozás nélkül menekülök saját magamba, depressziós leszek. Ha viszont az ima és az elmélkedés által megkeresem magamban az eltemetett Istenarcot, akkor felfedezem azt, amire valójában teremtvé lettem: a teljes és mély egyesülést a Teremtővel. És ez az utazás a belső végtelenbe egyre izgalmasabbá teszi az imaéletet, hiszen új és új arcát fedezhetjük föl a szeretetnek, a mi boldogítóan szép Istenünknek. Egyre több időt kívánunk vele tölteni, és olyannyira átjár jósága, hogy teljesen elnyomja bennünk a félelmet a hatalmától. Így, közeledve a *színről színre* látáshoz az Ő jelenléte velünk lesz a fájdalom, félelmen és az elhagyatottságon túl is életünk utolsó óráiban. Kicsiny hitünk lassan mély meggyőződéssé érik: a halál nem a vég, hanem a végtelen boldogság kezdete. Nem kell, hogy féljek tőle, mert hisz ez csak egy út a félelem nélküli élethez. Nem kell, hogy elveszítsem a reményemet a halál érkezésekor, mert hiszen minden reményem csak most fog beteljesülni. A halál nem sötétség, hanem indulás a fény felé. Bár fájdalmas és szomorú, de csak egy kapu, melyen átjutva eljutunk egy fájdalom nélküli örömteli életre.

Bodorné Ternai Sára

Hivatásom rövid története

Néhai Soós Dénes atya mondását idézem, ha új személy kerül egy közösségbe, az mindig mutatkozzon be. Igaz, plébánosunk bemutatta Benedek Sándor atyát, de ha nem volt valaki, akkor jelen, az csak kérdezgeti, hogy ki az új pap.

1937-ben születtem, az általános iskolát szülővárosomban Csongrádon a fiúiskolában végeztem, majd a középiskolát Kecskeméten a Piaristáknál. Innen vezetett az utam Egerbe a Hittudományi Főiskolára.

1960. július 3-án szenteltek pappá Budapesten. Kezdetben, mint káplán szolgáltam, majd plébánosként, és így is mentem nyugdíjba. Több állomáshelyem volt: Tápiógyörgye, Cibakháza, Kóka, Kiskunmajsa, Nagykáta, Tiszaújfalu,

Hódmezővásárhely, és végül Ceglédbercelről kerültem nyugdíjba 48 évi szolgálat után.

Fő tevékenységemnek tekintettem, - amíg káplán voltam - a hitoktatást, majd plébánosként ez mellett a szolgálati helyeimen a templom és a plébániák rendbetételét. Ceglédbercelben ez igen nagy munka volt, itt szolgáltam tizenhat évet, ahol tanóraszerinti hitoktatás egyáltalán nem volt odakerülésem előtt, de az is megoldódott. Éveken keresztül a templomra igen sok pénzt költöttünk, ami igen szép lett.

Hogyan került az atya a Szent József plébániára?

Mivel én csongrádi születésű vagyok, és tudtam, hogy itt nem lakik pap, felkerestem Janes plébános urat, és írtam a püspök úrnak is, hogy tovább szeretnék szolgálni. Hát így kerültem szeptember elsejétől ide, ahol a plébános úrral történt egyeztetések alapján végzem kisegítő lelkészi szolgálatomat.

1960. július 10-én első csongrádi szentmiséjének bemutatásakor a Nagyboldogasszony-templomban

Október 5-én, az őszi Veni Sante (tanévnyitó) szentmisén Sándor atya köszöntötte a diákokat
Felföldi Miklós

Szentek szobrai és keresztek

A sorozat következő állomásai ma már nem tartoznak Csongrád közigazgatási területéhez, amikor viszont épültek az iskolák, illetve a keresztek felállították, Csongrád külterületeként, a tanyavilág szerves részei voltak.

Maszlaghalmi iskola

Felgyőtől délnyugatra, a Majsai-út mellett egy kis magaslaton, halmon, nagyon romos állapotban található. Szent István iskolaként működött, az 1800-as évek végétől az 1960-as évekig. Az épület vályogból épült, két tanteremből állt.

A kőkeresztet, amely az egykori iskola előtt áll, 1875-ben emelték rajta az alábbi felírat olvasható:

AZ
ISTEN
DICSŐSÉGÉRE
EMELTETTE
BERKES ISTVÁNY
FARAGÓ MÁTYÁS
ÉS BÖTHI ANNA
ARATÓ MÁRTONNÉ
1875

Tégla talapzaton lévő beton korpusz és kereszt igen megviselt állapotban van. A korpuszon repedések, a boka részénél kitörések találhatók. A fa harangláb szintén elhanyagolt, de stabilan áll. A harangot leszerelték, az a felgyői templom tornyában szolgál.

Császár úti - Faragó - iskola

Továbbhaladva a Majsai úton, a Császár út keresztezi utunkat. Ezen, balra menve található az 1960-as években elbontott iskola helye. A Bagi család építtette, tanítói lakással, amely két szoba, konyha és pincéből állt. A közeli tanyán sikerült találkozni volt diákokkal: Német Lászlóné, Góg Mária, Maszlag Rókus és Antal Erzsébet

elmondták: Dudás Lajos helytörténész és felesége is tanítói voltak a nyolc osztályos iskolának, ahol egykor nyolcvanhat gyerek is tanult. Ez a kereszt ma már csak emlékezteti az arra járókat, hogy ott egy iskola állt, melynek harangja a felgyői temetőben került elhelyezésre.

A kereszt anyaga beton, a korpusz öntöttvasból készült. A talapzatán az alábbi felírat található:

ISTEN DÍCSŐSÉGÉRE
ALAPÍTOTTÁK
A CSÁSZÁR ÚTI ISKOLA
KÖRNYÉKÉNEK LAKOSSÁGA
1927 ÉV JÚNIUS 12-ÉN.

Kántor kereszt

A Majsai útra visszatérve, tovább haladva Tömörkény felé, egy jobbra leágazó földúton kanyarogva található a Kántor kereszt egy út-elágazásnál. A korpusz anyaga öntöttvas, a talapzat vakolt téglából, vagy betonból. Kovácsoltvas kerítéssel van körbekerítve az ápoltságát. A környezet rendbetétele, a fasuhák kivágása még egy hittanos kiránduláskor is megoldható lenne.

Révész József

Ferences búcsú

Porciunkula, népünk ajkán purcinkulai búcsún Assisi Szent Ferencre és az általa alapított közösség anyatemplomára, a Porciunkula-kápolnára emlékeztünk augusztus 3-án a Szent József-templomban. A ferences rend három ágának: a ferencrendieknek, minoritáknak és kapucinusoknak, továbbá a lelkeségükkel azonosulni kívánó közösségekben élő harmadrendieknek, - a világiak rendjének - legnagyobb ünnepén templomunkban búcsúi koncelebrált szentmisére került sor, melyet Amászka László Szeged-felsővárosi plébános, minorita szerzetes és Janes Zoltán plébános mutatott be, mely után körmenetet is tartott az egyházközség.

Assisi szentje

Az egyházban október negyedikén ünnepelt Szent Ferenc nagy felismerése az volt, hogy évszázadokkal Krisztus kora után ráismert, valami hiányzik az Egyházból, amit az Úr is szeretett, s amit tanítványainak is ajánlott. Hiányzik valami, ami segíthetné az örömhír terjedését az egyszerű nép körében, - és ez a szegénység és az egyszerűség volt. Nem lehet azt mondani, hogy korábban az egész egyház és a

vezetői valamennyien gazdagságra törekedtek, de sokan valóban elfeledkeztek a szegénységről és a szegényekről. Ferenc egészen szegényként, sőt nincstelenül állt a szegények közé, s ezzel egy olyan utat mutatott az Egyház számára, amely azóta is sokakat vonz Jézus követésére. Olyan példát mutatott, amely sokakat segített vissza a krisztusi közösségbe. A teljes szegénység vállalása nem vakmerőség volt részéről, hanem az Istenre való teljes ráhagyatkozás és a bizalom jele. Templomunk mellékoltáránál névünnepén szentmisével emlékeztünk a rendalapító szentre.

Testvéri közösségben

Október 15-én Kiskőrösön a Ferences Világi Rend (FVR) Szent Pió atyáról és Boldog Teréz anyáról nevezett közösség tagjai fogadalmi ünnepségén, - meghívásuk alapján - plébániánkról négy fő vett részt. A szentmise keretében zajló szertartáson a közösség minisztere, valamint Orbán Márk ferences atya és Kiss Ernő, - a kiskőrösi Szent József-templom plébánosa előtt hárman tettek fogadalmat, nyilvánították ki, hogy az FVR nagy családjához kívánnak tartozni.

Szeráfikus Szent Ferencről

Szeráfikus Szent Ferencről zengjen szívünk égi dalt,
angyal, ember és föld tenger, örömmel őt magasztald.
Szent Ferenc édes jó Atyánk, nyerj Istentől áldást reánk,
Síron innen, síron túl, jöjj el hozzánk gyámolul.

A jó Isten téged küldött hozzánk a bűnös földre,
hogy lennél sok szenvedőnek pártfogója s védője.
Szent Ferenc édes jó Atyánk, ...

Az Úrjézus Krisztusnak vagy engedelmes gyermeke,
rajtad ragyog és tündöklök őt sebének bélyege.
Szent Ferenc édes jó Atyánk, ...

Kik itt vagyunk szerzeteknek harmadrendi tagjai,
nem szününk meg soha téged jó Atyánknak nevezni.
Szent Ferenc édes jó Atyánk, ...

Zarándokút Rómába

A tavasz folyamán plébánosunk, Janes Zoltán atya kihirdette, hogy szeptember végén lesz lehetőség egy római zarándokútra, ha lesz kellő jelentkező a két plébániáról. Igen nagy várakozás előzte meg, hiszen a kellő létszám nem akart összejönni.

A Julianus Tours céggel egyeztetve, Budapestről is csatlakozott hozzánk öt fő, és így szeptember 27-én harmincnégyen, igaz nem teljes létszámmal, de elindultunk erre a hosszadalmas útra.

Várpalotán sofőrcsere történt, két gépkocsivezetővel mentünk tovább, - mivel ők váltották egymást. Szentgotthárdnál egy kis hegyi úton felmentünk a Brenner-kápolnához, ahol szentmisén vettünk részt féltizenkettőkor, amit plébánosunk mutatott be.

Brenner János 1931-ben született. Iskoláit egyházi intézetekben végezte, majd 1955-ben szentelték pappá, így a család mindhárom fiú gyermeke pap lett. Buzgó lelkipásztori munkáját nem jó szemmel nézték az 1956-os forradalom letiprása után. Eddig tisztázatlan körülmények között 1957. december 15-én éjjel sürgős betegellátás ürügyén kicsalták a plébániai lakásáról. Magához véve a betegellátó tarsolyát, amiben az Oltáriszentség volt, elindultak Zsida község felé. Útközben megtámadták, és 32 késszúrással megölték.

A szombathelyi Szalézi-templom családi kriptájában helyezték el örök nyugalomra. Évtizedekig nem volt szabad említést tenni haláláról. Most az egyház és a hívek is a boldoggá avatásáért imádkoznak.

Tovább haladtunk, és egy óra körül szinte észrevétlenül átléptük az osztrák határt. Mivel mi - mármint az utasok zöme - alföldi emberek vagyunk, így újdonság számba ment a rengeteg hegy és főleg az alatta lévő alagút. Át is haladtunk huszonegy alagúton. Volt köztük hosszabb, rövidebb. Ami azonban legjobban szembetűnő volt, az a gondozott gyönyörű legelő, ami mintha,

mindig egyenletesen lenne nyírva. Összességében szemet gyönyörködtető látványban részesültünk.

Újból egy határt léptünk át, Olaszországba, az Isonzó folyóhoz értünk, ahol az I. világháború alatt súlyos harcok voltak. Itt szintén alagutak sokaságán haladtunk át, aminek száma tizenhét volt, és megérkeztünk Jesolóba, az első szálláshelyünkre. A Metropol szállóban lettünk elszállásolva, itt vacsoráztunk. Nagyon csúnya, szeles, borongós este volt. Sétálásra nem igen alkalmas, de a látvány kedvéért sokan lementünk a tengerpartra, ami szállodánktól alig 200 méterre volt. Itt húzódik végig a tengerparton 16 km hosszán, több sorban a szállodák sokasága.

Második napon, vasárnap reggeli után indulás Padovába. Jesolóból kiérve a külterületre, egy érdekes kialakítást láthattunk. Évszázadokon keresztül ez a rész ingoványos terület volt. Ma megművelt és lakott rész, ugyanis, amikor Mussolini 1922-ben Róma kormányzója lett, az ő tervei alapján a földeket sűrűn árkokkal szelték át, - ami még ma is látható - a lápos részt lecsapolták. A vizet a tengerbe vezették és így alakultak ki a lagúnák. Ha össze van kötve a tengerrel az itt levő víz felfrissül az ár-apály idején. Ha nem, akkor bűdös a víz. Az előbbi lagúnát vivanak, az utóbbi lagúnát mortának hívják.

Padova, a Pó síkságon fekszik. A császárság idején Róma után második legnagyobb város volt. A X. században szabad város volt, ami önálló kereskedelmet biztosított számára. A padovai jogi egyetem igen híres. Padova, mint város Szent Antalról is híres. 1195-ben született Szent Antal Lissabonban, aki a Szent Ferenc rend tanítványa volt. A rend a szegénység hirdetése mellett az elnyomó rendszer ellen is harcolt.

Szent Antal 36 évesen, 1231-ben halt meg, akit a pápa rövid időn belül, 1232-ben szentté avatott.

Szent Antal-bazilika

folytatva a 8. oldalon

a 7. oldal folytatása

1405-ben belső harcok következtében Padova meggyengült és Velence hatalma alá került.

„Il Santo” - A Szent-, ez a felírat található a Szent Antal-templomon. Padovába kora délelőtt érkeztünk, amit régen egy kőfallal vettek körül, mellette mély és széles vizes árokkal. A városba érve a Basilica di Sant Antonio-templomot látjuk, amit nyolcvan éven át építettek három részben, és itt helyezték el Szent Antal holttestét 1263-ban. Amikor új helyére helyezték, megtalálták a prédikátor ép nyelvét. A háromhajós templomban három ereklyét láthattunk többek között. Az egyikben van elhelyezve a kő, amit a feje alá tett, a másikon fogai, garat, nyelve; a harmadikban az álkapocs. A templombelsőben látható még a Szent Antal-kápolna, melynek falán a csodákat felelevenítő, már-már élethű alakokkal megfestett freskók láthatók.

A templomból kijövet, láthatjuk a Protó Bella Valte teret, amit 1077-ben alakítottak ki piactérnek és egyéb ünnepek megtartására használták. A XVIII. században alakították ki a mai formáját, ami a világon egyedülálló ovális tér, nyolcvanhét fehér szoborral. Az ábrázolt alakok az itteni egyetemen tanult híres személyek, többek között Báthory István szobra is itt áll.

Padovából utunkat tovább folytatva buszon, az Arnó folyó mellett elhaladva, Firenzét érintjük. Itt gazdag posztókészítők éltek a középkorban. Fénykora a Mediciek idején volt, így ők voltak a mecénásai a szobrászoknak, festőknek, íróknak. Ekkor Lorenzó vette át a város irányítását, akit a nép nagyon szeretett. Ő volt Mátyás királynak egyik jó barátja. Halála után fia vette át a város vezetését, de őt a nép nem szerette, és 1492-ben elkergette, majd a domonkosok vették kezükbe a város irányítását.

Tovább haladva, vasárnap este megérkeztünk egy Róma közeli városba a Hotel Antico szállodába. Amíg ideérkeztünk harminckilenc alagutat hagytunk magunk után.

09. 29. Hétfő: Indulás Róma belvárosába a reggeli után. Az idegenvezetőnknek köszönhetően - Vígh Julianna - a buszra szállás pillanatától kezdve, a mindenkor cél megérkezéséig - mivel sokat tartózkodtunk buszon - elmondta a látnivalókat, összehasonlításokat tett egy-egy kor és társadalmi rendszerek között.

Rómáról: a várost nevezték már az „örök városnak”, a „Városnak”, a „Világ fejének”. Ezek érzékeltetik a város örökkévalóságát, úgy a politikai életben, később pedig a kereszténység központja lett. Róma alapítását Romulusnak

tulajdonítják Kr. e. 753. április 23-án, amit minden évben megünnepelnek. Három elkülöníthető szakaszból áll a fejlődése. Első, a Monarchikus időben kezdett terjeszkedni. Második szakasza Krisztus előtt 509-től, a köztársaság kora következett. Kialakult a politikai rendszer, megalkották a törvényeket, lefektették az államigazgatás alapjait. Harmadik szakaszában a császárság korára - Julius, majd Augustus idejére - már a lakosság létszáma elérte a félmilliót. Átalakult a politikai és a közigazgatási rendszer, ez 476-ig állt fenn. Augustus császár idejében hat emeletben határozták meg a legmagasabb épület magasságát. Hatalmas templomai, fürdői voltak. Már akkor volt nyilvános WC, csatornázás, vízvezetékrendszer.

A város nyelve a latin. Róma, a - Szent Város - szerepe megszilárdult. A pápaság jelenléte óriási hatalmat adott Rómának. Csodálatos alkotások, - templomok, paloták - születtek. Majd a római birodalom bukása után a császár elköltözött, a közbiztonság megingott. Még a pápa is elhagyta Rómát. A bukás után teljesen széthordták a város építőanyagait. Lakossága lecsökkent 14.000 főre. Majd a XVII. században folytatódott a fellendülés, úgy az Egyház, mint a nemességet illetően. Ekkor épültek a barokk paloták, templomok, szökőkutak. A lakosság ókori létszámát azonban csak a II. világháború után érte el, jelenleg négy millió lakosa van.

Csoportkép a Lateráni-bazilika előtt

Beérkeztünk Rómába. Új idegenvezetőnk a magyar származású Szerdik Sebestyén kalauzol tovább bennünket. Itt a látnivalók sokasága elbűvöli az idelátogatókat. Mivel Rómára ugyan két nap áll rendelkezésünkre, ez úgy tűnik valamilyen szinten elegendő, de a szálláshelyről be, illetve a visszautat kivesszük, sajnos alig marad tíz-tizenkét óra a két napból a nézelődésre. Beérkezésünkkel először a Colosseumot látjuk. Krisztus előtt építették nyolc éven át.

Amikor felépült - 50 ezer embert is be tudott fogadni - száz napos ünnepet rendeltek el. A Colosseum előtt áll Néró gigantikus - 36 méter magas - bronz szobra, ami be van aranyozva. Ezután a romkert és környékét jártuk körül.

Rómát a fellendülés időszakában 1200 évig építették, majd a bukása után 1000 évig rombolták, és így maradtak azok a romok, amelyek még ma is állnak.

Rómában ötvennégy Máriáról nevezett templom van. Egyik, amibe betértünk, a Szűzmária-bazilika. Havasboldogasszony-bazilikának is hívják, mivel a helyén augusztus 5-én hó esett. Kupolája 84 méter magas. 2000-ben zárták be a jobb oldali kapuját, amit 25 évenként „bont ki” a pápa. Sétálásunk alkalmával láttunk egy piramist, amelyet Aurelianus császár építtetett magának, de ide van eltemetve Goethe fia is.

Szent Pál-bazilika: Ez a második legnagyobb templom Rómában. 1823-ban kigyulladt, majd 1823-29-ig újjá építették. Belseje öt hajós, egymástól nyolcvan monolit oszlop választja el. Pál apostol itt van eltemetve egy baldahin alatt. Oldalfalán megtalálható Szent Péter, és az eddigi pápák mozaik képe. A bazilika Szent Benedek-kápolnájában plébánosunk szentmisét mutatott be, majd visszatértünk szálláshelyünkre.

A zárándokút további eseményeiről karácsonyi lapszámunkban olvashatnak. *Felföldi Miklós*

Hittanos tábor Mátraházán

Több mint harminc hittanos gyerek, és nyolc felnőtt utazott el augusztus 9-13-ig a mátraházi hittanos táborba. Ugyanúgy, mint tavaly, így most is több korosztály képviseltette magát a hattól a hatvanas korig, ami külön hangulatot adott a kirándulásnak.

Szombaton reggel papi áldással indultunk útnak.

A gyöngyösi ferences templom előtt

Első állomásunk Gyöngyösön volt, ahol a ferences rend templomában Kázmér atya, köszöntött bennünket, mondott néhány szót Szent Ferencről, a magyarországi ferencesekről, és a mai szerzetesi életéről. Ezek után - és mielőtt még elfoglaltuk volna a szállást- egy „túlélő” játszótéren voltunk, ahol átélhettük többek közt a függőhíd izgalmait is. Erdei vasutat is igénybe véve késő délután értünk Mátraházára, a ferencesek Alverna Ház, diáktanyájába. A Naphimnusz-Parkban egy szép kápolna mellett laktunk öt napig, ami alkalmas volt az esti áhítatok megtartására. A tábor következő napján egy délelőtti Mátraverebélyen töltöttünk, majd szentmise után az ottani szerzetesházban ebédeltünk. Másnap, a Kékesre indultunk túrázni. Ekkor csatlakozott hozzánk Forgó Miklós kispap, és egy napra Péntek Zsolt káplán atya is, aki aznap egy igazi gyerekeknek szóló diákmisét tartott, amivel, szemmel láthatóan le tudta kötni a kis hallgatóságot. És ez - valljuk be - nem is olyan könnyű. Mint ahogyan nem volt könnyű dolga Miklósnak sem, aki délelőtt még a gyerekeket neveltette, este pedig a farmerját reverendára cserélve próbálta bevonni a gyerekeket az esti áhítatba. És tette ezt úgy, hogy nem csak a gyerekeket kötötte le, hanem mi, felnőttek is mély elmélkedésre lettünk indítva, amihez hozzájárult Busa Tamás színvonalas gitárkísérete és éneke is.

A negyedik napon a Parádon tett kirándulás után mindenki az esti „Ki mit tud?”-ra készült. Idén is változatos *műsorszámokat* láttunk. Volt az énekléstől kezdve a tornán át a bohózatig minden. A szalonnasütés után még egy meglepetést is kaptak a gyerekek. A felnőtt segítők ugyanis nem áttallottak gofrit sütni a fásztó nap után. Nekik külön köszönet az egész tábor alatt végzett fáradságos munkájukért.

A tábor záró napját Egerben töltöttük, ahol lehetőségünk volt megnézni a bazilikát és a várat. Este nyolc óra után értünk haza.

A tábor szervezői és résztvevői nevében ezúton is megköszönöm a hívek adományait és a plébánia támogatását, hogy részesei lehettünk a hittanos gyerekek közösségét megszilárdító kirándulásnak.

Bodorné Ternai Sára

Kedves Hívek!

Várjuk az olvasás iránt érdeklődőket a Kolostor épület emeletén található könyvtárunkba.

Nyitvatartási idő:

Szombat: 15.30 - 17.00

Vasárnap: 10.00 - 11.30

Anyakönyvi hírek

Keresztelés

Július 20.

Cseh Tamara

Kolompár Gvendolin Tifani

Tisztelt Olvasóink!

Az egyházközség tagjainak kereszteléséről és házasságkötéséről – ha nem a Szent József, vagy a Szent László-templomban történt is – fénykép formájában is szeretnénk tájékoztatni önöket. Kérjük, hogy a fenti eseményről készült felvételekből juttassanak el számunkra, hogy közzé tudjuk tenni azokat.

Kérjük a kedves híveket, hogy a kisgyermeket keresztelésre legalább két hónappal korábban jelentsék be, mivel keresztelésre felkészítés és oktatás után kerülhet sor, melyet a Nagyboldogasszony Plébánián tartunk, míg kereszteléseket a Szent József templomban minden hónap harmadik vasárnapján a szentmise után.

Augusztus 17.

Kiss Panna Mária
Kovács Fanni
Kovács Mercédesz Virginia

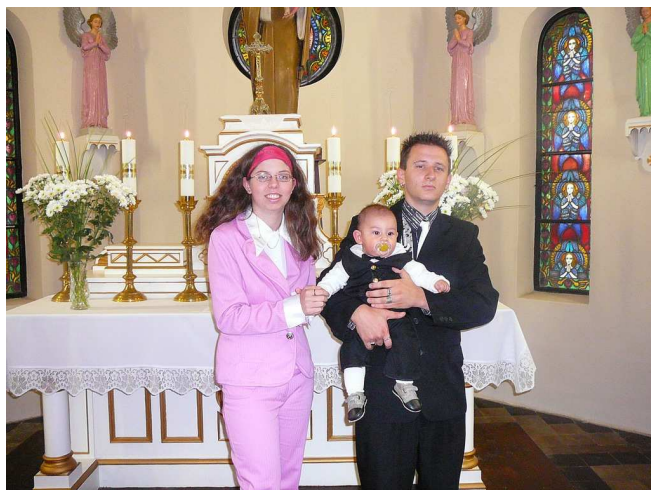
Szeptember 21.

Dányi Fanni

Maikai Nanetta

Seres Zsolt André

Október 19.

Áfra Dorina

Deli László Márk

Kajtár Szonja

Október 19. - Missziós Világnap

Mária, az Egyház Anyja és az evangelizáció Csillaga! Légy velünk az úton, ahogy Pünkösöd napján is ott álltál a tanítványok mellett. Bizalommal fordulunk hozzád, hogy közbenjárásodra az Úr adja meg nekünk a kitartás ajándékát a missziós munkában, amely az egész egyházi közösség ügye, mindannyiunk ügye.

H. I. S.

Házasságkötés

Augusztus 23.

Fekete Róbert és Kusmiczki Brigitta

Templomkerti este

Július 26-án az esti szentmise után templomunk udvarában a Bajáról érkezett Csincsák Zsolt és Mészáros Gábor közreműködésével tartottunk egy zenés,- szabadtéri rendezvényt. Az est programját - a több mint ötven fő érdeklődő előtt - köszöntő szavaival Janes Zoltán plébános nyitotta meg. A résztvevők a mai keresztyén zene szem és fültanúi lehetek, tábortűz és egy pohár tea mellett.

Szentírásvasárnap

Szeptember utolsó vasárnapja sajátos ünnep a Katolikus Egyházban, a Szentírás vasárnapja. A Biblia napján a hívek közössége fokozott figyelemmel és tisztelettel fordul a Könyvek könyve felé, emlékezik arra, hogy a zsidóság nagyjai írásba foglalták történelmüket és prófétaik jövődöléseit, majd az apostolok és az evangélisták pedig Jézus történetét és tanítását.

2008-ban, a Biblia évében, - melyet hazánk keresztyén történelmi egyházai közösen hirdettek meg - szeptember 28-án templomunkban is megemlékeztünk, az oltár elé tettük a Szentírást.

Hiszek a szentek közösségében

Ősz van. Tizenévesen nem szerettem ezt az évszakot, mert az elmúlásra emlékeztetett. Vége a nyárnak, a vakációnak, vége a szabadságnak. Mindezeket túl úgy éreztem még a langyos szél is azt suttogja, minden elmúlik egyszer.

Ma már látom az ősz szépségeit is: a gyönyörű színekben pompázó fákat, a napsugár kellemes simogatását. Az élet derekán járva meglátjuk az év ezen időszakának fontosságát.

Ahogy a természet, az egyházi év ünnepei is figyelmünket az eljövendőre, a halál utáni létezésünkre irányítja. November első napjaiban, hol fájdalommal, hol édes melegséggel szívünkben emlékezünk előttünk járó szeretteinkre. Azokra, akiket ismertünk, akik életünk részei voltak, és azokra is, akik példaként állnak előttünk, mert ők már elnyerték Isten látásának jutalmát. Fontos dolog emlékezni. Mindenszentek ünnepe azonban számomra sokkal többről szól. Hitvallásunkban imádkozzuk: Hiszek...a szentek közösségében.

A szentek közössége egy csodálatos valóság. Aki imádkozott már életében, és nem csak imákat mondott, megtapasztalhatta, hogy vannak pillanatok, amikor az ég és a föld összeér. Ebben az állapotban, mi, akik még földi testben élünk, megízlelhetjük, milyen fenséges a Mennyei Atya keblére borulni. Átéldhetjük, ha még nem is teljes egészében, a Szentháromságos Isten szeretetközösségét, és mindazoknak közösségét, akik Istenben jelen vannak. A már megdicsőült szentek, a tisztuló lelkek és a földön Isten felé haladó lelkek egységét. Istenben nincs elkülönülés, benne minden egyé forr, hisz belőle származik.

Istenben minden és mindenki egyszerre van jelen, mert Ő az, aki van. Benne együtt van földi és történelmi létünk múltja, jelene és jövője.

Úgy húsz éve sajnálkozva mondtam akkori káplánunknak, hogy elfelejtettem érte imádkozni a vizsgája idején, csak később jutott eszembe. Akkor még nem értettem a választ, - nincs elkésett ima.

Imádkozzunk hát buzgó szívvel, azokért, akik már nem közöttünk élnek. Szükségük van imáinkra, és ahogyan tisztul az ő lelkük, úgy gyógyul a miénk is. A mi beteg társadalmunk azt hirdeti, és azt hiszi, hogy az ember csak önmagáért felelős és egyedül is boldog lehet. Ez azonban teljességgel lehetetlen. Amikor a Biblia azt mondja, hogy Isten saját képmására teremtette az embert, akkor azt mondja, hogy közösségre teremtette. Amikor elfordulunk a testvérünktől, akkor önmagunktól

fordulunk el. Amikor a legszorosabb földi kapcsolatba, az anya és magzata közötti kapcsolatba is befurakszik az önzés, a „nő joga” címszó alatt, akkor a legnagyobb rosszat engedjük meg önmagunknak. Nem véletlenül van annyi depresszió hátterében egy el nem fogadott új élet. Amikor elvetünk magunktól akár, egy ilyen parányi életet, akár a szomszédunk kinyújtott kezét, elvetjük magunktól a szentek közösségét. Istenben való létünk megsérül, kizárjuk magunkat a boldogságból. Ez a bűn igazi lényege. Kitaszítjuk magunkat az Istennel való közösségből, amely magában foglalja az emberekkel való közösséget is.

Mindenszentek ünnepén legyen elsődleges feladatunk, hogy kérjük az Urat, gyógyítsa meg kapcsolatainkat, amelyek akár élő, akár elhunyt szeretteinkhez kötnek. Vezessen vissza bennünket az egységbe Önmagával és testvéreinkkel.

Kérjük a szenteket, akik már eljutottak erre a szeretet-egységre, hogy imádkozzanak értünk és segítsenek minket az úton. Arra teremtettünk, hogy boldogok legyünk. Ha Istennel és embertársainkkal való kapcsolatunk gyógyul, már földi életünkben elkezdődik Isten országa.

Tóthné Horváth Anikó

Fogadalom tételen

Az Isteni Megváltóról Nevezett Nővérek budapesti szerzetescsaládjának meghívására július 26-án plébániánk képviselőiben Janes Zoltán plébános, Fekete Imre, Felföldi Miklós és Révész József is részt vettek Terenyei M. Fausztina nővér első, és Kiss M. Viktória nővér örök fogadalmi ünnepségén. A budapesti Jézus Szíve-templomban bemutatott ünnepi szentmise után a rend Horánszky utcai házában bensőséges ünnepségre került sor, ahol a nővérek zenés-irodalmi összeállítással kedveskedtek a jelenlévő családtagoknak és a meghívott vendégeknek.

*Anyakönyvi hírek**Halottaink:*

Patik Sándor
 özv. *Viktor Jánosné – Kulik Julianna*
Juhász Pálné – Tösmagi Franciska
Kádár Mihály
Káré Péterné – Balázs Irén
Lantos István
id. Bori Péter Pál
Domokos János
Szabó Károly
Bertus Mihály
 özv. *Kővágó Pálné – Palásti Mária*
Domokos Mátyás
Lovas Imre
Túri Attila
Lovas Istvánné – Sinkó Mária
ifj. Csúros János
Révész Józsefné – Marik Margit
Oláh József
Szabó Józsefné – Timár Ilona
Varga Sándor
Mariik István
Bertus Jánosné – Illés Anna
Maszlai István
Bakos Rókusné – Kocsis Rozália
Bertus Balázs
Borka Jánosné – Szántai Mária
Gálig Sándor
Pusztai Józsefné – Tóth Anna
Varga István
Gyovai Sándorné – Kajtár Mária
Kövesi Gyula
Brindza Istvánné – Mészáros Margit
Góg Lászlóné – Varga Veronika

+++

Adj Uram örök nyugalmat nekik!

+++

November elsején, Mindenszentek napján a temetőben 14 órakor szentmisét mutatnak be az ott nyugvók lelki üdvéért, majd sírszentelésekre kerül sor. Akik szeretnének sírszentelést kérni, szándékukat jelezzék a plébánián.

Novemberi gondolatok

A szemünk előtt hálnak meg.
 Előbb ráncosodnak, kisebbek lesznek,
 majd meggyűrődnek, ropognak, kopognak.

De ekkor kapnak igaz színt.
 Rozsdabarnát, mélyvöröst és eperszínt.
 Majd lassan, lassan lehullanak.

Így járunk mi is, kéremszépen,
 gürcölünk itt keresztül egy életen,
 Majd megfakulunk s összemegyünk.

Miért van ez így, testvéreim?
 Miért kell temetőben végezni?
 Miért lobog sírunkon gyertyafényünk?

Mért nem kel fel mind, ki halott?
 s Isten szavára életében hallgatott?
 Mért hálnak meg, kiket úgy szeretünk,
 kiknek mindent köszönhetünk?
 Mért múlik el a szó ajakán?
 Mért hül ki teste, élte alkonyán?

Lecsukja szemét, s elmegy örökre,
 nem láthatom, hogy mélyül szemgödre,
 s haja, hogy megy őszbe.

Mért hiányzik úgy a teste, lelke?
 Futkosása, sírása, nevetése?
 S hová lett az a sok boldog emlék,
 melyből nem maradt más csak egy fekete kép?

Hát, bizony az eltűnt szemünk elől.
 Elnyelte mindet a temetőgödör.
 De lelkünkben őrizzük egymást,
 megjegyeztünk magunknak egy s más!
 A mi lelkünk még tiszta szép, s üde,
 Isten fénye tündöklí be.

Kőrös Ákos

+++

Halál

Sötét mély világnak hisszük,
 hisz, nekünk fáj a halál.

Más élete könnyű lehet,
 de, sajátunkat engedni fáj!

A halál mégis világos,
 s vidám annak, aki hisz, s remél.

Bátor ki nem fél a haláltól,
 s másért vállalkozik rá.

Hisz ki életét feláldozván hal,
 világos földet látván, reményt nyújt.

Tóth Eszter

Sajtóapostolok VII. országos találkozója

Az egyházközségi lapok és honlapok szerkesztői a Magyar Katolikus Újságírók Szövetségének (MAKUSZ) szervezésében ez alkalommal a pécsi püspökség vendégeként Mohácson, az egyházmegye által fenntartott Szent János Hotelben gyűltek össze október 10–12. között. Az évente megrendezésre kerülő találkozó hazai és határon túli mintegy ötven résztvevőjét Mayer Mihály megyéspüspök köszöntötte, aki megnyitójában kifejtette a megtérés, az Istenhez fordulásban a sajtóapostolok munkájának és szolgálatának fontosságát is.

A találkozón a résztvevőknek Fazekas Orsolya, az egyházmegye sajtóreferense vezetésével bemutatkozott a 2009. évi jubileumára készülő ezeréves Pécsi Egyházmegye. Előadások hangzottak el annak történelméről, a hallgatók megismerhették milyen szerepe volt Szent István idejében a püspökségnek az egyházszervezetben, napjainkig hogyan változott a területén élők vallásos élete.

Garadnay Balázs a püspökség általános helynöke, „A háztetőkről is hirdessétek az Evangéliumot” című előadásában kitért a világi hívők felelősségére, akik mindenképpen az igazság munkatársai kell, hogy legyenek. Felhívta a figyelmet, hogy az egyház - a köz - szolgálatában, a kor követelményeinek megfelelően alázattal végzett sajtómunkánkkal is tegyünk tanulságot Isten mellett.

Szakmaiságot képviselve Dévényi István, a Heti Válasz munkatársa *Milyen a jó honlap?* című előadásában a fiatalok népes táborára irányította a hallgatóság figyelmét. Mint fogalmazott, kutatási eredmények bizonyítják, az *y-generáció* tagjai szinte kizárólag a világhálón keresztül kommunikálnak, szereznek információt, így javasolta, hogy az egyházközségi honlapok szerkesztői is használják fel ezt, oldalaikon érdeklődést keltve mutassák be közösségüket és azon keresztül Krisztus tanítását a fiataloknak. A találkozón jelen volt öt egyházmegye, - így Bartucz Katalin egyházmegyénk - sajtófelelőse is, akik Gróf Lajos és Szerdahelyi Csongor vezetésével kerekasztal beszélgetésen számoltak be munkájukról, egyházközségi kiadványaik helyzetéről. A bemutatkozó beszélgetéseken megismerhettük egymás sajtómunkáját, a lapkészítés szépségeit és nehézségeit egyaránt, így a Kárpátaljáról és a Vajdaságból érkező sajtóapostolok célkitűzéseit, az ott megjelenő egyházi kiadványokat és az egyházközségi sajtósokkal kialakított helyi hálózatuk működését.

Szeged-Csanádi Egyházmegye résztvevői

Plébániánk honlapja, valamint a Harang-Szó képviselőjében hárman vettünk részt a találkozón Felföldi Miklós, Pap Imre és a szerző Fekete Imre.

Az óbecsei-templom búcsúja

Szépen ragyogja be a hajnalcsillag
a Nagyboldogasszony-templom tornyát,
ahol már évszázadokon keresztül
a sok ima, kérelem meghallgatásra talált.

Templombúcsút ülnek ma a jó hívek,
amit Szűz Mária mennybevitelére tisztelnek,
ahogy a Szűzanyát szívből szerették,
áhitattal a főoltárra, képét helyezték.

Sok a sátor, nagy a zshivaj, lárma,
kicsiknek, nagyoknak, szép álma.
Messzi vidékről is ünnepelni jöttek,
hogy jó anyáknak mondjanak köszönetet.

Ott magasán, az oltárképen fölemelt karokkal,
a Szűzanya Mennysországra felé indul az angyalokkal,
a messze dicsőség honába, a fényes mennysországra,
ahol Szent fia várja, hogy őt megkoronázza.

Ó drága Szűzanya,
szól mély meggyőződéssel László atya,
Te vagy árva népünk királynéja,
országunk oltalmazója.
Te vagy gyöngeségünk erőssége,
árváknak, betegeknek gyógyítója,
fájó szívvel kérünk, ne hagyjál el bennünket,
légy a segítségünk.

Óh kedves Szűzanyám,
hogyha többet imádkoztunk volna,
talán szenvedésünk se ennyi volna.
Most már feléd fordulunk, bocsásd meg vétkeinket,
nyisd meg a Mennysországra ajtaját,
had érje a szívünket a szent világosság.

Dudás Nándor-Óbecse

Örülj velem

Mint mindig, az idén is, a város hívői szeretettel várták, és fogadták Nagyboldogasszony ünnepén égi Anyánk tisztelőit az Alföld nagy búcsúhelyén, testvérvárosunkban Csongrádon.

Örömmel, szeretettel és tisztelettel elfogadva a kedves testvéri meghívást a három óbecsei plébánia hívei együtt ünnepelhettek augusztus 17-én a csongrádiakkal.

A szentmisét a búcsún résztvevő zárandokokért, és elhunyt szeretteikért a házigazda, Ft. Janes Zoltán plébános atya, több paptestvérével, így Ft. Dr. Stella Leontin mester kanonokkal, címzetes préposttal, nógrádi főesperessel, balassagyarmati plébánossal, és Ft. Péter Antal óbecsei plébánossal a Nagyboldogasszony-templomban mutatta be.

Az élmény felejthetetlennek bizonyult. Felemelő egybeesés, hogy a csongrádi templom titulusa azonos az óbecsei belvárosi temploméval, és az hogy az oltárképen mindkét templomban a Szűzanya mennybevétele látható.

A hatalmas templom megtelt, mégis, ahogyan az ünnepi szónok Ft. Dr. Stella Leontin atya fogalmazott: sokan voltunk, de nem elegendő. Igaza volt, hiszen a hitért és minden nemes célért történő összetartásra a mai embernek igen nagy szüksége van. Csak együtt lehetünk erősek, csak az összetartásban mutatkozhat meg a testvéri szeretet. A mise, amelynek tanulságát egy életre magával vihette csodás emlékként minden jelenlévő, zenés körmenettel és a Himnusszal végződött. Közülünk sokan, talán először életükben, úgy éreztük ez a Himnusz nem csak a Magyarországon élőkért, szól, hanem a határon túlrekedt nemzettársaké is. Építhet valaki égig érő határokat, tehet élénk barikádokat, mi akkor is összetartozunk, hiszen egy az anyanyelvünk, azonos nyelven imádkozunk.

A szentmise után, a régi és új barátok egymásra találtak. Egymás szavába vágva igyekezett

mindenki mindent elújságotni, megmutatni, meglátni, megvitatni. Annyi mindent el kellett volna még mondani, de már nem lehetett, mert a rendelkezésre álló idő sürgetett. A szemekben megbújt az egymásra találás öröme, a meghatódottság üzenete, hiszen magyar a magyarral lehetett, hála a meghívásért, - büszkeség, - hogy a kinyújtott kéz, testvéri kézre talált. Csodás anyanyelvünk minden szava kevés volt ahhoz, hogy minden érzést a maga teljes valóságában és nagyságában ki tudjon fejezni.

A gondolatok szavakba öntött megfogalmazását, a szemek fénye és a mosoly helyettesítette. Milyen kevés is kell ahhoz, hogy az ember a barátságot, a szeretetet közvetítse.

A szervezők egyike megjegyezte: „Személyes kapcsolataink révén jobban megismerhetjük egymást, a magunk módján és annak egyszerű eszközeivel közelebb kerülhetnek a nem is nagy földrajzi távolságban élők. Hírt adhatnak mindennapjaikról a hála Istennek egyre növekvő számú ismerősök egymásnak. Kérem, találjunk alkalmat a további kapcsolatunk elmélyüléséhez.” Valóban, együtt örülni, hatványozott öröm.

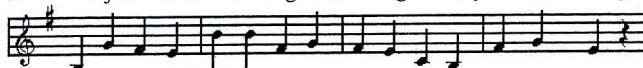
Szilágyi Edit - Óbecse

104 Óh Mária, Isten anyja

Köszöntünk Szentkút csillaga 30., Hitélet (Újvidék) 194B

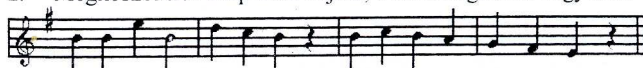
1. Óh Mári- a, Is-ten anyja, én-nekem is jó a- nyám,
2. Haj-nal keltén ha megzendül magas tornyon a ha- rang,

1. Szívemnek szent lángbuzgalma dicsér későn és ko- rán.
2. Mintha szózat szállna mennyből, imára kelt fel e hang.

1. Bánatomban, örömben, jó, s balsorsban csak ezt zengem:
2. Megköszöntlek szép szűz hajnal, s ezt rebegem az anygallal:

- 1-7. Üdvözlégy Szűz Mári-a, üdvözlégy Szűz Mári- a!

Együtt a békéért

Szeptember 21-én az Egyesült Nemzetek Szervezete által meghirdetett Béke Világnapja alkalmából Csongrádon a Városháza előtti téren az egész világra kiterjedő békedemonstráció részeként ünnepi megemlékezést tartottak, melyet városunkban a Béri Balogh Ádám Honvéd Klub rendezett meg.

Janes Zoltán plébános, a rendezvény ünnepi szónoka az igazságosságról, a békéről és a szeretetről, valamint a megbocsátásról szóló ünnepi beszéde végén emlékeztette hallgatóit: *az otthon összhangja rendet teremt a hazában, ha az országban rend honol, béke köszönt a világra.*

Az ünnepi beszédet követően kultúrműsorra, majd a Nagyboldogasszony-templom előtt található Szent István király szobrának koszorúzására került sor, mely rendezvény a déli harangszóval fejeződött be.

Káposztafőző versenyen

Plébániánk csapata is indult a Csongrádi Szabadidőközpont és Ifjúsági Házban október negyedikén megrendezett szüreti káposztafőző versenyen. Bodorné Ternai Sára és Fekete Imréné recepturája alapján készült csongrádi húsos káposztát a zsűri is méltán ismerte el, ennek ellenére nem a csapatunk lett az Aranybogrács díjért folyó verseny győztese. Jövőre újra próbálkozunk.

Kellékek vásárlása

Július 20-án szentelte meg plébánosunk a templom részére vásárolt kellékeket, valamint az örökmécsest és a miseruhákat.

Hálaadó szentmise

Benedek atya augusztus 31-én termény betakarítási hálaadó szentmisét mutatott be, melyben áldást kértünk megtermelt javainkra.

Kedves Olvasóink!

Továbbra is várjuk írásait és észrevételeiket lapunkkal kapcsolatban, melynek következő száma terveink szerint a karácsonyi ünnepekre jelenik meg.

HARANG-SZÓ

Csongrád-Piroskavárosi Szent József Plébánia és a bokrosi Szent László - templom híveinek lapja.

Megjelenik évente négy alkalommal,
450 példányban.

Szerkesztők: Felföldi Miklós és Fekete Imre

Számítógépes formázás: Pap Imre

Felelős kiadó: Janes Zoltán plébános

Cím: 6640 Csongrád, Piroska János tér 4. sz.

Tel./fax: 63/483-063

www.kistemplom-csongrad.hu

E-mail: stjjozsefplebania@csongrad.hu

Nyomdai munkák: Fotó-Print Stúdió, Szentes